

Wijkverpleegkundige Margreet van Benthem:

‘De zelfredzaamheid van de cliënt verhogen vind ik heel boeiend’

In de rubriek *Vers bloed* komen beginnende verpleegkundigen Maatschappij & Gezondheid aan het woord. Deze keer Margreet van Benthem (53), wijkverpleegkundige bij Evean in Purmerend. Daarvoor was ze 25 jaar HR-adviseur bij deze organisatie.

Tekst:
Marieke
Rijsbergen

Hoe ben je in de wijkverpleging terechtgekomen?

‘Hiervoor heb ik 25 jaar gewerkt als HR-adviseur bij Evean. Na zo’n lange tijd begint het te kriebelen. Wil ik nog iets anders de rest van mijn werkbare leven? Al snel kwam ik er achter dat ik de zorg niet uit wilde, maar dat ik er echt bij betrokken wilde raken. Bij de HR-afdeling zat ik voornamelijk aan de beleidsmatige kant. Ik besloot de stap te wagen en begon met mijn hbo-v via de LOI. In eerste instantie naast mijn werk als HR-adviseur. Ik liep stages en deed mijn werk op de HR-afdeling. Mijn laatste stage was in de wijkverpleging en toen wist ik: dit is wat ik wil!’

Wat vind je zo leuk aan het vak wijkverpleegkundige?

‘Ik vind het heel fijn om met andere professionals in de wijk samen te werken. Daarnaast vind ik het stukje welzijn heel boeiend. Vooral het versterken van de zelfredzaamheid van cliënten. Vooral nu de krapte op de arbeidsmarkt dagelijks voelbaar is, is dit bijna een must.

‘Cliënten kunnen vaak meer dan ze zelf denken. Maar sommigen houden soms sterk vast aan het idee dat ze recht hebben op zorg’

Vaak kunnen cliënten veel meer dan ze zelf denken. Maar sommigen houden soms sterk vast aan het idee dat ze recht op zorg hebben. Waarom moet ik opeens

Bio

Naam: Margreet van Benthem

Werkt bij: Thuiszorgorganisatie Evean

Opleiding: hbo-v bij de LOI

Is goed in? ‘Ik kan boosheid bij een cliënt goed ombuigen tot een goed gesprek. Dat is echt een kracht van me.’

Minder goed in? ‘Grenzen stellen. Ik ben altijd bezig met mijn werk en ik kan slecht nee zeggen. Ik weet het, dat is niet goed. Een leerpuntje dus.’

zelf mijn steunkousen aandoen met een handyleg, zeggen ze dan. Als je ze dan uitlegt dat de werkdruk enorm is en dat twee keer per dag langskomen voor steunkousen echt niet meer lukt, dan worden ze vaak milder. En regelmatig zijn ze dan opeens ook weer een beetje trots op zichzelf omdat ze dus toch meer kunnen dan verwacht. Natuurlijk houden we wel altijd een oogje in het zeil en springen in daar waar het echt nodig is.’

Je hebt je eerste stage intramuraal gelopen. Wat is het verschil tussen intramuraal werken en werken in de thuiszorg als wijkverpleegkundige?

‘Qua wijk schrok ik wel van de hygiëne. Dat is intramuraal een groot ding en daar wordt heel serieus mee omgegaan, met alle richtlijnen en afspraken van dien. In de thuiszorg is dat regelmatig niet het geval en moet je roeien met de riemen die je hebt. Met bijvoorbeeld materialen die niet steriel of voorradig zijn. Neem urinezakken. Die worden vaak met een waterkraan uitgespoeld en bijvoorbeeld in de badcel te drogen

gehangen. Dat is echt heiligschennis intramuraal. Het zijn vaak ook de cliënten die dit in stand houden. Zij betalen vanaf een bepaald bedrag zelf voor deze materialen en zeggen dan: "Ik heb nog nooit last van infecties gehad. Dus we blijven het gewoon zo doen." Tsja, wat doe je dan? Dan roei je dus met de riemen die je hebt en spoel je de zakken zo zorgvuldig mogelijk uit.'

Wat vind je moeilijk aan je werk?

'Soms wordt iemand aangemeld die nog maar kort te leven heeft. Onlangs kregen we via oncologie een vrouw in zorg die van mijn leeftijd was. Dat kwam heel dichtbij. Ik voelde de emoties die zij doormaakte echt bij me binnenkomen. Wat ik zo moeilijk vond aan die situatie was dat ze niet kon accepteren dat ze dood ging. In veel situaties hebben mensen wel een soort van berusting, zeker als ze zo ziek zijn dat het niet meer gaat. Maar deze mevrouw was zo intens verdrietig en wilde daardoor niet aan de hulpmiddelen omdat ze dat te confronterend vond. Ze liep slecht,

'Wat ik fijn vind aan het werken in de thuiszorg is de diversiteit. Geen dag is dezelfde!'

maar wilde bijvoorbeeld geen hoog-laagbed. Op die manier hoefde ze niet naar boven voor een dutje. Alles wat wij voorstelden, veegde ze van tafel. Ze had met zoveel meer comfort kunnen sterven als ze ons had toegelaten. De vrouw heeft dus geen zorg gehad, maar we hadden wel telefonisch contact. Gelukkig kreeg ze veel hulp van haar familie en vriendenkring en dat was heel fijn in zo'n situatie.'

Wat heeft tot nu toe de meeste indruk op je gemaakt?

'Eigenlijk ben ik het meest onder de indruk van mezelf. Ik heb een grote stap gemaakt en in het begin had ik echt zoiets van: hoe ga ik dat in godsnaam allemaal leren? En wat blijkt? Elke keer als ik voor iets sta dat ik nog niet zo goed ken of weet, gaat het eigenlijk altijd goed. Neem een drain of een vacuümpomp aanleggen, een complexe wond verzorgen of een neus-maagsonde inbrengen. Daar lees ik me op in zodat ik goed voorbereid ben. En als het echt een eerste keer is neem ik een collega mee. Ik ben er inmiddels achter dat het belangrijker is na te denken over wat er fout kan gaan dan sec te kijken hoe je de handeling moet

uitvoeren. Daar bedoel ik onder andere mee dat als je bijvoorbeeld een neus-maagsonde inbrengt, op dat moment ook goed kijkt hoe het met de cliënt gaat. Dat is zeker de helft van het werk.'

Waar sta jij over vijf jaar?

'Wijkverpleegkundige is een coördinerende functie, maar ik zal daar nog wel in moeten groeien. Over vijf jaar ben ik daar geroutineerder in. Wat ik zeker weet is dat ik nog als wijkverpleegkundige aan de slag ben. Wat ik zo fijn vind aan werken in thuiszorg is de diversiteit. Geen dag is dezelfde! En dat vind ik zo leuk aan mijn werk.'

*Marieke
Rijsbergen is
hoofdredacteur
van Tijdschrift
M&G en
freelance
journalist*